

ע"פ 24089/08/14 - אסעד אבו סלעום נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 24089-08-14 אבו סלעום נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופטת אסתר נחליאלי חיאט
מערער	אסעד אבו סלעום ע"י ב"כ עו"ד תאופיק דראושה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מוריה דודי וייס

פסק דין

1. הערעור דנא הוא על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופט אוהד גורדון) מיום 20.5.14 בת"פ 3030/98 בה נדחתה בקשת המערער לעכב את צו ההריסה/ צו ההתאמה למשך 12 חודשים נוספים.

2. ביום **18.6.99** הרשיע בית המשפט קמא את המערער על פי הודאתו, בביצוע עבירה לפי סעיפים 145 (א) ו-204 (א) לחוק התכנון והבנייה התשכ"ה-1965, בכך שבנה מעל מבנה קיים תוספת בשטח של כ-100 מ"ר; בית המשפט גזר את דינו של המערער ובין השאר הוטל על המערער להרוס את התוספת שנבנתה ללא היתר או להתאים את העבודות להיתר; בית המשפט הורה לעכב את צו ההריסה ו/או ההתאמה למצב התכנוני עד ליום 1.2.2001.

3. מאז גזר הדין עתר המערער לקבלת ארכות לצורך הכשרת הבנייה הבלתי חוקית, ואולם עד עתה **למעלה מ-15 שנה** מאז מתן גזר הדין וחרף ארכות חוזרות, טרם נתקבל ההיתר.

מעיון בתיק בית המשפט עולה כי ביום 19.2.13 דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את בקשת המערער למתן ארכה נוספת מאחר שלא חלה כל התקדמות בהליכי ההיתר, וגם מאחר ש"בתקופת הארכה האחרונה, וכן מאז הגשת הבקשה לקווי בניין ב-2011 (כך לפי טענת המבקש) לא חלה התקדמות של ממש בהליך ההכשרה. בנוסף, השלב בו מצויים מאמצי ההכשרה- שאף הוא סטטי, כאמור - איננו שלב הקרוב לסיום ההליך ולקבלת ההיתר. במצב דברים זה, לא ניתן לקבוע כי ההיתר בהישג יד של המבקש..." (עמ' 2 להחלטה).

המערער הגיש ערעור על החלטה זו וביום 2.5.13 ובהתאם להמלצת ערכאת הערעור, הוסכם על "ארכה של 6 חודשים לביצוע צו ההריסה" (עמ' 2 לפרוטוקול הדין בע"פ 21068-03-13).

4. גם הארכה המוסכמת (שקבלה תוקף של פסק דין) לביצוע צו ההריסה לא נוצל להתקדמות ההליכים, והגם שהמשיבה בהגנותה 'הוסיפה' 4 חודשים לתקופת הארכה המוסכמת, לא הניבו הארכות את ההתקדמות הנדרשת.

5. משחלפה גם הארכה האחרונה שניתנה ובהעדר היתר למבנה ו/או התאמה אחרת, הגיש המערער בקשה נוספת לעיכוב ביצוע צו ההריסה.

המשיבה התנגדה לבקשה ונימקה את טעמיה כי אין הליך תכנוני הגם שחלפו כ-16 שנים ממועד הבנייה, כי הארכה האחרונה שניתנה היתה לפנים משורת הדין ורק "ע"מ לאפשר פתיחת תב"ע" ובהעדר כל התקדמות מאז תכנית המדידה ולנוכח היקף הבנייה (100 מ"ר) וחלוף הזמן- התנגדה כאמור.

לאחר שבית משפט קמא איפשר למערער להגיב לעמדת המשיבה - דחה את הבקשה.

6. ביום 20.5.14 דחה בית המשפט קמא את הבקשה; בהחלטת הדחייה ציין בית משפט קמא כי כבר ביום 19.2.13 דחה בקשה קודמת של המערער, מאחר ש"הליך ההכשרה רחוק מלהסתיים ותכנית לשינוי ייעוד מקרקעין אושרה כבר בשנת 2007 אך הדבר לא הניב עד כה היתר" (עמ' 1 להחלטה). עוד ציין בית המשפט כי בקשה קודמת (לזו שנדונה ב-2013) הציגה מצב דברים זהה, וכי אף "בבקשה הנוכחית יש חזרה על אותן טענות", כי לא "מדובר בהתקדמות אלא, אם בכלל, צעד לאחור" (עמ' 1 להחלטה). משכך סבר בית המשפט קמא כי "כאשר זה מצב הדברים בנוגע לבנייה בלתי חוקית בהקף משמעותי, שבוצעה לפני למעלה משש עשרה שנים וטרם הוכשרה, לא ניתן לקבוע שקיים צפי קרוב להכשרה" ומשכך דחה בית המשפט את הבקשה.

7. על החלטת בית המשפט קמא הוגש הערעור שלפני.

בדיון שלפני שב המערער וטען טענות לגוף הבקשה ולא הצביע על כל טעות שנפלה לדעתו בהחלטת בית משפט קמא והמחייבת התערבות בית משפט של ערעור, והמשיבה טענה כי "לא נפל פגם בהחלטת כבק השופט גורדון בבית משפט קמא" (עמ' 2 לפרוטוקול) ובנוסף ציינה כי לא חלה כל התקדמות ממשית, כי המכתב שהציג המערער מעיד כי מדובר בשלב מקדמי ביותר "שאינו מותיר כל ספק באשר להתקדמות האיתית של המערער בהכשרת העבירה" (עמ' 2, שם) וכי מאז נדונה הבקשה הקודמת של המערער ואף ניתנה החלטה והזדמנות נוספת בערכאת הערעור "לא חלה כל התקדמות" ו"בהתאם לפסיקה לא ניתן לדחות את מועד ביצוע הצו עד אין קץ ובוודאי כשהיתר הבנייה אינו בהישג יד" (שם). המשיבה סברה כי הערעור דנא הוא ערעור סרק וכי יש לחייב את המערער בהוצאות.

8. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור, בהחלטה נשוא הערעור (שלא ליתן ארכה לכניסה לתוקף של צו ההריסה), עיינתי גם בהכרעת הדין, בגזר הדין (משנת 1998), נתתי דעתי לפרק הזמן שחלף מאז הורה בית המשפט על צו ההריסה (לפני כ-15 שנים) ולארכות שניתנו למערער במשך הזמן וראיתי לדחות את

הערעור.

לא רק שהמערער לא הצביע על טעות כלשהי בהחלטת של בית המשפט קמא, הרי שבדין שלפני לא הציג כל אסמכתא להתקדמות מהותית בהליכי האישור וגם לא כי היתר הבנייה מצוי בהישג יד. משכך אין לי אלא לקבל את קביעותיו של בית משפט קמא כי לא חלה התקדמות ובהעדר צפי להכשרת הבניה, ממילא אין כל הצדקה ליתן ארכה נוספת וסתמית לביצוע צו ההריסה, ואני סבורה כי לאחר כ-15 שנה מעת מתן גזר הדין הגיעה העת ליתן תוקף לכניסת צו ההריסה עליו הורה בית המשפט עוד בשנת **1998!**

9. טעמי המערער אינם משפטיים ואין בהם להצביע על טעות כלשהי של בית משפט קמא המצדיקה התערבות בקביעותיו; את דבריו ריכז המערער בטענות עובדתיות והומניות וטוב היה עושה אם היה מרכז את מאמציו בהכשרת הבנייה ולא בהגשת בקשות ארכה חוזרות ונשנות. נראה כי אין צורך לחזור על ההלכה כי בנייה ללא היתר חותרת תחת הסדר הציבורי ופוגעת בשלטון החוק ובמערכת אכיפת החוק והתוצאה העלולה להיות היא כי "איש הישר בעיניו יעשה; ואף עלולה בעקיפין לעודד עשיית דין עצמי" (ע"פ 2081/08 **כרמי קירקולה נ' מדינת ישראל**, (24.12.08). וכדברי כב' השופט שמגר כי "מי שעושה דין לעצמו פוגע באופן הגלוי והברור בהשלטת החוק" (ר"ע 1/84 **דוויק נ' ראש עיריית ירושלים**, פ"ד לח (1) 494, 500); כך משחלפו עברו להם כ-16 שנים מאז נבנתה התוספת ללא היתר וכ-15 שנים מאז גזר הדין ומאחר שהצורך השיפוטי באכיפת צווי ההריסה ובמאבק השיפוטי לא פחת מאז דברי כבוד השופט שמגר שנאמרו לפני כשלושה עשורים - הגיעה העת לסיים הליכים אלה ולאפשר לרשות האכיפה לבצע את קביעות בית המשפט, כלשון.

10. לאור האמור - הערעור נדחה.

בנסיבות, לא ראיתי לחייב את המערער בהוצאות.

ניתן היום, י"ב כסלו תשע"ה, 04 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.